

Ilyés András Zsolt

Maradok

Nem vágyom kastélyba, sok ablakú toronyba, mert sárkánnyá
válnék benne,
maradok szerencsét próbáló, legnagyobb fiúnak, szerény lakoskában,
nem kérem a világnak semennyi aranyát, csak pár lelkének mosolyát,
a tornából nézhessük unokák hadát, amint leszedik az érett
gyümölcsöket.

Maradok az ezer színű, illatos Kasztán, gyógyfüvet gyűjteni a téli
szendergésre,
kihasalni kertünk gyepére és Rejtőt, Örkényt, Karinthyt olvasni.
Maradok kapuk elejét seperi hűs reggeleken, csordahajtás után,
gombászni indulni és az erdő alatt játszó bocsokra lesni,
szobacsöndben hallgatni a kert alján futó patak csacska csobogását,
partjáról bámulni a szélébe merészkedő, napfényben fürdőző halakat,
kavicsot ejtve közjük, játékosan szétúsznak, majd visszafordulnak.
Mehetnének nagy vizekbe, de maradnak!

Maradok a völgyben, házunk küszöbén,
karmestert játszani madár és tücsök versenykoncerteken,
gyerekkori emlékek összefont fonalát előhúzni egy kipukkadt labdából:
megfaricskált toklámpák, tücsökcsalogatás és kirabolt szarkafészek.
Mogyorófa ijakkal harcoltunk éjjelekig a láthatatlan ellenséggel.
(Nem láttuk őket, de attól ott voltak! És maradtak!)
Másnap egymást faggattuk: „Mit hoztál Rómából, haver?”
De délutánra bevallottam, hogy valójában „Amerikából jöttem...”
Szerencsepróbám áldások kísérték, maradtam májust ünnepelni,
kétszer is apa lettem Anyák Napjára... anyám napjára.
Minden reggel ajándékként bontom ki a mát.

Maradok apját sirató legnagyobb fiúnak, kiálló testvérnek,
őszinte a barátinak, kevés az irigynek.
Maradok a hegyen, szélnek engedve vissza-vissza sodródó félelmeim:
hogyan kezdetben volt az Isten és volt a Föld...
Most itt vagyok én, de nem látom Istent, csak a földet elburjánozni.

Én már nem hiszek a szememnek, ha a szívem ellene sűg.
Maradok itthon, amíg Atyám elküldi otthonom kulcsát.
Csak addig...
maradok...
halandó.

Árnyékfedél

Miért lenne bármi is muszáj, ha semmi nem biztos?
Félünk attól, amit teremtettünk...
Isten háta mögött,
amíg épp szundikált, belefáradva a fölöttünk való őrködésbe,
hogy folyton terelnie kell bennünket a szabad legelők felé.
A tiltott gyümölcs kísértő íze még mindig elfordít,
jobb ma egy átfutó bizsergés, mint holnap a holnapután.
Szerzői jogot sértesz! Nem lehetsz alkotó, ha te magad vagy az alkotás,
Isten a művész, az ember csak utánoz, a maradékból választhat Anyagot.
Amikor a földobott kő visszahull... nevetlen fejedre,
az nemcsak gravitáció, hanem atyai szigor:
A kő marad! S te is ember a helyeden!

Vakon érkezünk, majd rettegjük a ködöt és a villámok füstjét,
kívánjuk a Fényt, mégis a sötétben halmozunk értelmet,
világtalanul akarjuk tapsra állítani a Napot,
hogy csak akkor... csak azoknak...
de, nemcsak akkor... nemcsak azoknak...
hanem minden hajnalban, napsugarakban.
A glóriákat nem a földön osztják!

Keresztútnál

Azt hiszed, álmaidhoz felnőttél,
pedig leírtak már félkörnél,
az eget akarod, de minek a vértzet,
ha csak a felhőkig ér kezed.

Az aranyhalat visszadobnád?
Inkább díszítse fénytelen koronád,
s parancsod állja, szálkáit tépnéd,
csak immár pókerezhess Istenéknél.

Poklokat fednek a mélyülő zsebek,
benne mámoros lelkiismeretek
tátongnak, mint teljesen kirabolt
hamis múltú italbolt.

Minden, ami új, a gyerekeknek élmény,
ne kendőzd, adj, ha kér még!
Idegenülhet a kísértő hajlam?
Tiszta maradhat a sejtelmes hajnal?

Minden, ami múlik, a felnőttnek tapasztalat,
aki rogyant álmokból tapaszt falat,
túl békülékeny, hogy áthágjon rajta.
Megalkuszik! Ő is így akarta!?

Álhatalmak versenye aggaszt tán?
A küszöbig kitántorgó aggastyán
nézi a napot. A lemenőt.
Az ígéret útjára gyűjtene erőt.

Pálffy Tamás Szabolcs

Márta marad

Szeptember elején tette rám a kezét,
tenyerében olaj volt: fahéj, narancsillat.
Nem tudtam a nevét, lopva néztem szemét,
titokzatos egy Nő, gondoltam magamban.

Párduc testét látva bennem Tigris ébredt,
fogainak gyöngye vakítóan hatott,
olívaszín bőre, mélyfekete haja,
masszázs művészete szavak nélkül hagyott.

Októberben tudtam: Ő fekete mágus!
Novemberben végre leírtam: Szeretlek!
Szívemben sokkoló félelem lüktetett.

Márta harmat húsa agyam forrósítja,
decemberi hóban lobbantja a testem,
vadász-ösztönöm most öröm özönöm.

2019. február 2.
